

РЕШЕНИЕ

№ 546

гр. Габрово, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Боян Хр. Косев

при участието на секретаря Валентина М. Илиева
като разглежда докладваното от Боян Хр. Косев Гражданско дело № 20224210100117 по описа за 2022 година

Производството е по реда на част II, дял I ГПК.

Образувано е по предявени от М. К. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ж.к. „*****” № 143, вх. 1, ет. 4, ап. 11 срещу ОБЩИНА ГАБРОВО, БУЛСТАТ 000215630, с адрес: гр. Габрово, пл. Възраждане № 3, обективно, кумулативно съединени осъдителни иски за заплащане на сумата 10000 лева – обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания във връзка с настъпило на 02.07.2021 г. в Етнографски музей на открито „Етър” увреждане на здравето □, ведно със законна лихва върху сумата от 02.07.2021 г. /датата на увреждането/ до окончателното й заплащане, сумата 1574.90 лева – обезщетение за имуществени вреди, ведно със законна лихва от предявяване на исковата молба – 24.01.2022 г. до окончателното й заплащане, сумата 88.57 лева - обезщетение за забава върху сумата, представляваща имуществени вреди за периода от 02.07.2021 г. до 23.01.2022 г. /деня предхождащ предявяването на исковата молба/.

Ищцата в искова и уточнителна молба излага, че на 02.07.2021 г. била на посещение в Етнографски музей на открито „ЕТЪР”, намиращ се и стопанисван от община Габрово. Твърди, че при разходката на една от алеите пропаднала в канал за отвеждане на вода с дълбочина около 1-1.20 м. и широчина около 0,5 м. и много остри ръбове като си наранила левия крак. Получила лекарска помощ в спешно отделение на МБАЛ Габрово, където й поставили диагноза – счупване на костите на подбедрицата, включително и на глезена. На същия ден била оперирана, като счупването било фиксирано с заключваща кондилна плака и седем винта. За операцията заплатила сума в размер на 1300 лева за медицинските изделия, а за престоя си в болничното заведение заплатила сума в размер на 34.80 лева. Освен това направила разходи в размер на 55.10 лв. за зареждане на гориво на автомобил и за настаняване в хотел на нейния съпруг, който пристигнал от Варна в град Габрово, за да се грижи за нея. В резултат на травмата изпитвала силни болки, движението на левият крак продължавало да е затруднено и болезнено, изпитвала затруднения в ежедневието си, което налагало да разчита на помощта на съпруга си, имала проблеми със съня. Изпитвала притеснение дали ще може отново да практикува учителската си професия. Полученото увреждане

счита да е настъпило в резултат на лошо изградените алеи на Етнографски музей на открито „ЕТЪР“, които били криви и неравни, като каналите за отвеждане на водата не били обозначени и обезопасени по какъвто и да е начин и никъде не били поставени знаци, маркировки или указания за това, че теренът с опасен, което било задължение на община Габрово.

В законоустановения срок, предвиден в чл. 131 ГПК ответникът – община Габрово, е депозирал отговор на исковата молба, в който изразява становище за недопустимост, евентуално за неоснователност на предявения иск. Счита, че предявеният иск е недопустим, поради липса на пасивна процесуална легитимация, тъй като имотите върху които бил разположен РЕМО „Етър“ били публична общинска собственост, но били предоставени за безвъзмездно управление на музея със Заповед №1355/04.07.2016 г. на кмета на община Габрово. С оглед изложеното счита, че адресат на претенцията следва да е РЕМО „Етър“, като самостоятелно юридическо лице по смисъла на чл. 9 от Закона за закрила и развитие на културата, съответно общината не била пасивно легитимиран ответник по иска.

Възражението за недопустимост, основано на липсата на процесуална легитимация, е неоснователно.

Процесуалната допустимост на иска се обуславя от наличието на правен интерес, който произтича от твърденията на ищеца, които следва да сочат на съществуването на нарушено негово право, на което в производството да се даде защита. В случая, ищецът твърди, че в правната му сфера е налице неудовлетворено вземане за обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди, по което задължено лице е посоченият ответник във връзка с настъпил в имот, публична общинска собственост деликт, с оглед неизпълнени задължения по обезопасяването му. Тези твърдения са достатъчни за наличието на правен интерес. Въпросът дали ответникът е страна по спорното материално правоотношение е въпрос по същество на спора и касае материалната, а не процесуална легитимация.

По същество община Габрово оспорва предявените искове по основание и размер. Сочи, че увреждането се дължи на поведението на ищцата, която се е движила с гръб към съоръжението, в което е пропаднала. Излага, че предвид специфичната архитектурна среда на Етнографски музей на открито „ЕТЪР“ и пресъздаване на автентична обстановка и запазване на историческа достоверност, били взети всички необходими мерки за предупреждение на посетителите на музея още от входа на същия, но било несъответно на целите на музея обезопасяването на алеите, което би ги лишило от автентичност. Оспорва размера на претенцията за неимуществени вреди, като счита същата за завишена и несъответна на чл. 52 ЗЗД.

Третото лице помагач на ответника - РЕМО „Етър“ изразява становище за недопустимост, евентуално за неоснователност на предявения иск по идентични съображения, вече изложени от ответника.

С протоколно определение от 07.10.2022 г. е допуснато изменение в петитума на предявения иск за обезщетение за претърпени неимуществени вреди чрез увеличаване на петитума му до размера от 18000 лева.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от фактическа и правна страна следното:

Фактите, релевантни за спора не са спорни. Спорът се свежда до разрешаване на въпроса с пасивната материално правна легитимация по правоотношението за обезщетяване на вреди, настъпили на територията на РЕМО „Етър“.

За недвижимият имот, върху който е изграден Регионален Етнографски музей на открито „Етър“ – Габрово, е съставен акт за публична общинска собственост №

1085/08.10.2019 г., в който е отразено, че е налице по-рано съставени АОС № 1/29.11.2005 г., АОС № 966/01.12.2010 г., АОС № 923/13.04.2009 г., АОС № 1024/09.07.2015 г., АОС № 1414/04.07.2003 г., АОС № 1006/14.01.2014 г. на Кмета на община Габрово, като бивш собственик на имота е държавата. В акта е посочено, че със заповед № 1355/04.07.2016 г. на кмета на община Габрово имотите, актувани с АОС № 1/29.11.2005 г. и АОС № 966/01.12.2010 г., са **предоставени за безвъзмездно управление** на ЕМО „Етър”, гр. Габрово.

Представена е и заповед № 1355/04.07.2016 г. на кмета на община Габрово, издадена на основание чл. 44, ал. 2 ЗМСМА, във вр. чл. 12, ал. 1 и ал. 4 ЗОС и чл. 12 от Наредба за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество, видно от която на Етнографски музей на открито „Етър” гр. Габрово – второстепенен разпоредител с бюджет на община Габрово, са предоставени за безвъзмездно управление следните имоти – публична общинска собственост: **1:** Етнографски музей на открито „Етър”, гр. Габрово, състоящ се от състоящ от: терен-парково оформление "Етър", с площ от 22 911.70 кв. м., ведно с построените върху него 40 бр. обекти, актуван с акт за публична общинска собственост № 1 от 29.11.2005 год., вписан в том ХТВ-61, вх.№ 4117/02.12.2005 г., партида 223/ дело 3216 в Службата по вписванията при Районен съд Габрово. **2:** Сграда с идентификатор 14218337.187.1 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Габрово, със застроена площ 36 кв. м., на един етаж. предназначение: експозиция на мандра, актувана с акт за публична общинска собственост № 966 от 01.12.2010 г., вписан в том IX-183, вх. № 3066 от 11.12.2010 г., партида 16267 в Агенция по вписванията, Служба по вписванията, гр. Габрово, построена в поземлен имот с идентификатор 14218.337.187 по КК и КР на гр. Габрово, актуван с акт за публична общинска собственост № 923 от 13.04.2009 г..

Представената медицинска документация, която е взета предвид при изготвяне на заключението на съдебно-медицинската експертиза, съответно съдът като неразполагащ със специални знания, не я обсъжда.

Съдът намира приетото заключение на съдебно-медицинската експертиза, изготвено от в. л. К. за обосновано и съответно на събраните в производството доказателства, поради което го кредитира изцяло и основава изводите си на него. Въз основа на заключението, съдът приема за установено, че от твърдения инцидент, М. К. С., е получила следните увреждания - вътреставно счупване в областта на латералния кондил на тибията (голям пищял) на лявата подбедрица, с импресия (понижаване на нивото) на тибиялното плато и разместване на костен фрагмент задно; оток и кръвоизлив в лявата колянна става. Полученото увреждане е довело до трайно затрудняване на движението на левия долен крайник за срок над един месец. Съгласно заключението подобно счупване се получава при силен удар/падане по оста на крайника (на ходило) с изкривяване на коляното леко навътре или при силен страничен натиск/изкривяване на коляното. Съгласно заключението е възможно травмата да се получи при описаните от пострадалата обстоятелства – падане в канал. Вещото лице сочи, че увреждането е свързано с болки с голям интензитет, които са продължителни във времето (месеци), с най-голяма интензивност през първите две седмици след инцидента. Допълнително има и следоперативни болки. Начинът на лечение на травмата е оперативен - чрез поставяне на фиксация на костните фрагменти чрез метална остеосинтеза. Необходимо било обездвижване, режим без натоварване, с последващо постепенно раздвижване без натоварване и предвижване чрез помощни средства - патерици, постепенно преминаване към движение с една патерица; провеждане на продължителна рехабилитация и физиотерапия. Обездвижването е за срок от 45-60 дни и обичайният срок на възстановяване (при благоприятно протичане на оздравителния период) е около 6-8 месеца. В конкретния случай основният период на възстановяване е продължил приблизително 7-8 месеца, като има остатъчни явления

и възстановяването към момента на изготвяне на заключението не е пълно (има все още контрактура на тазобедрената, колянна и глезенна става на левия крак и лека хипотрофия на мускулатурата, умерена деформация на коляното (свързана с фрактурата и операцията).

Точна прогноза за степента на възстановяване на пострадалата не е възможно, но към извършване на прегледа не е настъпило пълно възстановяване и няма яснота относно преодоляване на сухожилната контрактура на левия долен крайник; болките при натоварване очаквано ще останат във времето. Вещото лице сочи, че вероятно би била необходима повторна операция по отстраняване на металната остеосинтеза (обичайно след около година, по преценка на лекуващия лекар). Вещото лице сочи, че елементите на металната остеосинтеза не се заплащат от НЗОК, а от пациента; заплатена потребителска такса за престой в лечебно заведение също е обичайна. Тези разходи са в пряка причинна връзка с получените травми и лечението им.

В производството са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите Веселина Кънчева Кънчева, Анита И.а Михайлова, Вичо Тодоров Станев, Ваня Трендафилова Донева – Ценкова.

Въз основа на показанията на свидетелите безспорно се установява, че инцидентът, довел до травматичното увреждане на М. К. С., е настъпил на територията на РЕМО „Етър“, като същата пропаднала в канал, част от ландшафта на музея, в опит да фотографира трети лица, но никой от свидетелите не е възприел конкретния механизъм на пропадане в канала, поради което и този механизъм – конкретните движения от страна на М. К. С., резултирали в пропадането □, остават неизяснени, съответно детайлното обсъждане на свидетелските показания не е необходимо.

Относно иска с правна квалификация чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД.

Основателността на предявен осъдителен иск, при квалификацията на чл. 49 ЗЗД, се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: причинени в правната сфера на ищеца вреди, причинна връзка между вредите и противоправно, виновно поведение на лице, на което от процесуално легитимирания ответник е възложена работа, което именно лице – изпълнител на възложената работа е осъществило по отношение на ищеца граждански деликт. Този деликт в случая се изразява в противоправно бездействие, изразено в липсата на обезопасяване на открити канали, част от територията на РЕМО „Етър“. Не се касае за претенция за реализиране отговорността на община Габрово в качеството □ на собственик на недвижимия имот, върху който е изграден музей.

Отговорността на възложилите работата е обективна, с гаранционно-обезпечителна функция, като субективното отношение на възложителя не е елемент от фактическия й състав. То се изисква по отношение на лицето, на което е възложена работата. В този смисъл възможно е физическите лица да отговарят, но да не отговаря възложителят (при липсата на възлагане), но не е възможно да отговоря възложителят, ако не може да се обоснове отговорност на физическите лица. Субективният елемент от състава на деликта – вината, разбирана като конкретно психично отношение на лицето, на което е възложена работата, в случая по дължимото обезопасяване на канала, към собственото му поведение и неговите обществено укорими последици, се презумира, съгласно чл. 45, ал.2 ЗЗД. Обективните елементи от състава следва да се докажат от ищеца, по аргумент от чл. 154, ал. 1 ГПК.

Съдът намира за установено по делото, че ищцата е претърпяла вреди, изразени в увреждане на здравето □ и свързаните с това болки и страдания, респ. същата е извършила разходи за закупуване на медицинско изделие и за болничен престой, които вреди обаче не се установява тези вреди да са настъпили в резултат на противоправно виновно поведение на лица, на които процесуално легитимираният ответник община

Габрово е възложила изпълнението на определена работа.

Безспорно в производството е установен факта на настъпило на 02.07.2021 г. внезапно травматично увреждане на здравето на ищцата, изразено в счупване на областта на латералния кондил на тибията (голям пищял) на лявата подбедрица, с импресия (понижаване на нивото) на тибиялното плато и разместване на костен фрагмент задно; оток и кръвоизлив в лявата колянна става. В случая вредите са неблагоприятни изменения в правната сфера на М. К. С. и се изразяват в увреждане на неимуществено благо, обект на абсолютно субективно право - здравето ѝ, което е обект на правото на лична /физическа/ неприкосновеност.

Здравето е такова състояние на човешкия организъм, което го характеризира от гледна точка физиологично функциониране на съвкупността от тъкани, органи и системи. Обект на правна закрила е здравето на всяко физическо лице, независимо от медицинското му състояние към момента на увреждането. Неблагоприятното му засягане в случая се изразява в травматично /внезапно настъпило/ увреждане на тъкани и органи, което смущава нормалното функциониране на долния десен крайник и предизвиква отрицателни емоционални преживявания – болка и страдания, продължили през период от 7-8 месеца.

В случая не е проведено главно и пълно доказване на механизма на настъпване на травматичното увреждане, което означава, че не може да се приеме, че увреждането е закономерен, пряк и непосредствен резултат от несъответно на нормативните изисквания обезопасяване на водопровеждащото съоръжение на територията на музея, в което ищецът е пропаднала, тъй като съществува възможност пропадането да е резултат от несъобразеното с особеностите на музея движение назад на ищеца и без зрителен контакт с наличието на канала, която възможност произтича от показанията на свидетелите С. да е възнамерявала извършване на фотозаснемане, при което движението назад е много характерно за фокусиране на камерата. Това означава, че липсва доказване претърпените вреди да стоят в пряка причинно-следствена връзка с твърдяното необезопасяване на откритото съоръжение. Това е достатъчно за извод за неоснователност на предявените искове.

По-съществено в случая обаче е, че община Габрово няма качеството на възложител на работа по отношение на лицата, които управляват процесния недвижим имот, върху който е изграден РЕМО „Етър“ и на който са предоставени за безвъзмездно управление съответните имоти – публична общинска собственост.

С постановление № 231 на МС от 16 септември 2019 г. Общинския културен институт Етнографски музей на открито "Етър" - Габрово, е преобразуван в Регионален Етнографски музей на открито "Етър" – Габрово, обн. ДВ. бр. 74 от 20 септември 2019 г., в сила от 20.09.2019 г., като съгласно чл. 1, ал. 2, същият има статут на регионален културен институт със седалище гр. Габрово, бул. Генерал Дерожински № 144 и е юридическо лице с бюджет. Съгласно чл. 2, ал. 1 ПМС, Регионалният Етнографски музей на открито "Етър" - Габрово, е с предмет на дейност: издирване, изучаване, опазване и представяне на културни ценности, свързани с традиционната ни култура, с познавателна, образователна и естетическа цел.

Няма никакво съмнение, че РЕМО „Етър“ е преобразуван съгласно изискванията на изричната разпоредба на чл. 9 от Закона за закрила и развитие на културата, която предвижда регионалните културни институти да са юридически лица с бюджет, които осъществяват културна дейност основно на територия, определена с акта на учредяването им и се създават, преобразуват и закриват от Министерския съвет по предложение на министъра на културата, съгласувано с областния управител, след решение на общинския съвет, на чиято територия са седалищата им.

Третото лице помагач РЕМО „Етър“ е именно регионален музей, на който

съгласно чл. 27, ал. 3 от Закона за културното наследство, е създаден и осъществява дейността си въз основа на предоставени от държавата или общината (в случая – община Габрово) културни ценности, **сграден фонд** и се финансират по реда на чл. 40 ЗКН.

На РЕМО „Етър“ като самостоятелен правен субект – юридическо лице с бюджет, е предоставено именно правото на безвъзмездно управление на недвижимия имот, на територията на който е настъпило увреждането. Недвижимият имот има характер на публична общинска собственост, а ползването на такъв имот от юридическо лице на бюджетна издръжка, каквото е РЕМО „Етър“, може да възникне на няколко основания: въз основа на договор за безвъзмездно управление, сключен на основание чл. 12, ал. 3 по реда на чл. 8, ал. 2 ЗОС; с акта за създаване на съответното юридическо лице на бюджетна издръжка; по силата на договор за наем, сключен на основание чл. 14, ал. 7 ЗОС, респ. по реда на чл. 8, ал. 3 ЗОС – такъв; на основание учредено ограничено вещно право на ползване по реда на чл. 34, ал. 6 ЗОС.

Законът за общинската собственост ясно разграничава предоставянето на имоти - общинска собственост безвъзмездно за управление /чл. 12 ЗОС/ и отдаването им под наем /чл. 14 ЗОС/ от разпореждането с имоти - общинска собственост, включително чрез учредяване на ограничени вещни права /чл. 34 и сл. ЗОС/. Разпоредбите, уреждащи предоставянето на имоти - общинска собственост /публична и частна/ за безвъзмездно управление и отдаването им под наем, систематично се намират в Глава втора "Управление на имотите и вещите - общинска собственост" ЗОС, докато нормите, регламентиращи разпореждането с имоти - общинска собственост, вкл. чрез учредяване на ограничени вещни права, са включени в Глава четвърта "Придобиване и разпореждане с имоти и вещи - общинска собственост" ЗОС - така определение № 451 от 30.07.2018 г. по ч. т. д. № 1695/2018 г., т. к., II Т. О. на ВКС.

Имотите публична общинска собственост са изключени от гражданския оборот и по отношение на същите е възможно единствено предоставянето на право на управление (сключване на наемни договори е без значение за настоящото производство), което като съдържание съответства на вещното право на ползване и предполага упражняване на фактическа власт върху предоставения имот и извличане на полезните му свойства чрез ползването по предназначение. Ползването не засяга субстанцията на недвижимия имот, тъй като той е непотребима вещ. Управлението на предоставен имот публична общинска собственост обаче изисква, съгласно чл. 11 ЗОС това да става в интерес на населението в общината съобразно разпоредбите на закона и **с грижата на добър стопанин.**

При предоставяне за безвъзмездно управление, ползването, което включва упражняване на фактическа власт, следва да се осъществява с грижата на добрия стопанин, която грижа е дължима именно от правния субект, на който управлението е предоставено. Затова и точно този правен субект, а не носителя на правото на публична собственост дължи да поддържа имота в състояние, което не представлява източник на вредни въздействия по отношение на трети лица, което означава и да обезопаси разположените под нивото на терена съоръжения, за да не е възможно попадане на посетителите в същите.

Съдебната практика е категорична, че предоставеното право на управление, включващо в себе си правомощието да се владее и ползва имота, е иманентно свързано, произтича пряко от правото на собственост на държавата/общината и обуславя легитимацията на субституента (лицето с право на управление) да предявява и да отговаря по искове за собственост и други вещни права и **по облигационни искове** за обезщетение за лишаване от право на ползване върху вещи, чийто собственик е държавата/общината. Процесуалният субституент може да защитава както своето

право на ползване (безвъзмездно управление), така и собствеността на държавата/общината (независимо дали публична или частна). След като по силата на закона държавата/общината предоставя за нуждите на определени субекти вещи - публична или частна държавна собственост, то е несъмнено правото им да упражняват и защитават правото на собственост, респ. като процесуални субституенти активно и пасивно да са страни по дела по искове за собственост, за неоснователно обогатяване и др., както и да правят всякакви възражения във връзка със защитата на правото на държавна/общинска собственост (в този смисъл - т. 11 от ППВС № 8/1980 г., което в тази част не е изгубило значение; решение № 6/01.06.2011 г. по гр. д. № 833/2009 г., IV г.о., решение № 565/28.01.2010 г. по гр. д. № 2932/2008 г., II г.о., решение № 176/20.12.2018 г. по гр. д. № 5111/2017 г., I г.о., решение № 149/08.07.2016 г. по гр. д. № 549/2015 г., I г.о., решение № 939/21.01.2010 г. по гр. д. № 4962/2008 г., IV г.о., решение № 1383/03.12.2008 г. по гр. д. № 6279/2007 г., V г.о. на ВКС и др.).

С оглед посочената съдебна практика, след като РЕМО „Етър“ е получил правото на безвъзмездно управление на имота публична общинска собственост и това право обхваща извършването на всички правни и фактически действия, свързани със защитата на правото на собственост, то на по-силно правно основание именно РЕМО „Етър“ е носител на задължението да поддържа вещта, която управлява в състояние на необходимата за недопускане на увреда на трети лица безопасност. Това означава, че след като вредите, претърпени от ищцата са резултат от правно бездействие, а дължимото действие (надлежно обезопасяване на музейните съоръжения), е включено в предоставеното право на управление на третото лице помагач, то носителят на самото право на публична общинска собственост – община Габрово не е материалноправно легитимирана да отговаря за бездействията на лицето, което има право на управление, нито пък за поведението на лицата, на които РЕМО „Етър“ следва да е възложило дейностите по управлението на музея. Процесуално легитимираният ответник община Габрово не е страна по деликтното материално правоотношение. Страна по същото би бил единствено и само РЕМО „Етър“. Затова исковете, предявени срещу община Габрово, която не се явява носител на никакви задължения за осигуряване безопасността на съоръженията и на ландшафтната архитектура на музея, са неоснователни и се налага да бъдат отхвърлени.

При формирания извод за неоснователност на главните искове, неоснователна е и акцесорната претенция за заплащане на обезщетение за вредите от забавеното изпълнение на главното парично задължение за имуществени вреди за периода от настъпване на увреждането – 02.07.2021 г. – до деня предхождащ предявяването на исковата молба - 23.01.2022 г., в размер на 88.57 лева. Няма основание и за дължимост на законна лихва, за която не следва да се обективира отхвърлителен диспозитив, доколкото същата е законна последица от уважаването на исковете.

С оглед изхода на спора, право на разноски се поражда за ответника, който е представляван от юрисконсулт и следва да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 450 лева, съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25 от Наредба за заплащането на правната помощ. Третото лице помагач РЕМО „Етър“ няма право на разноски, съгласно чл. 78, ал. 10 ГПК.

При тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от М. К. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ж.к. „*****“ № 143, вх. 1, ет. 4, ап. 11 срещу ОБЩИНА ГАБРОВО, БУЛСТАТ

000215630, с адрес: гр. Габрово, пл. Възраждане № 3, обективно, кумулативно съединени иски, с правна квалификация, съответно чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за заплащане на сумата 18000 (осемнадесет хиляди) лева в обезщетение за причинени неимуществени вреди от увреждане на здравето й, настъпило на 02.07.2021 г. в Регионален Етнографски музей на открито „Етър“, сумата 1574.90 (хиляда петстотин седемдесет и четири лева и деветдесет стотинки) лева – обезщетение за имуществени вреди, представляващи разходи за медицински изделия и болничен престой и сумата 88.57 (осемдесет и осем лева и петдесет и седем стотинки) лева - обезщетение за забава върху главницата за имуществени вреди за периода от 02.07.2021 г. до 23.01.2022 г..

ОСЪЖДА М. К. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ж.к. „*****“ № 143, вх. 1, ет. 4, ап. 11 да заплати на ОБЩИНА ГАБРОВО, БУЛСТАТ 000215630, с адрес: гр. Габрово, пл. Възраждане № 3, сумата 450 лв. (четиристотин и петдесет лева) – разноски, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Габрово в двуседмичен срок от връчването му на страните и е постановено при участието на РЕМО „Етър“, ЕИК 000210397 - трето лице помагач на община Габрово.

Съдия при Районен съд – Габрово: _____